

Arrest

nr. 191 070 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 maart 2017 met nummer 183 525 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 16 maart 2017 op basis van artikel 39/82, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 december 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 januari 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 8 februari 2017, gelet op artikel 3.2 en 18.1, (d) van

verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) de Noorse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. De Noorse autoriteiten willigden op 10 februari 2017 het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 24 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten:

naam : S.(...) C.(...) (alias NO: H.(...) – alias NO: H.(...))

voornaam : M.(...) H.(...) (alias NO: (...) – alias NO: H.(...))

geboortedatum : (...) (alias NO: (...) – alias: (...))

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Pakistan (alias NO: Afghanistan – alias NO: Afghanistan)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 28.12.2016 is aangekomen in België. Op 10.01.2017 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Kwaita op 08.06.1990 en het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 10.01.2017 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Noorse overheid heeft op datum van 10.02.2017 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.02.2017 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.02.2017 dat hij op 18.08.2015 vanuit Pakistan legaal met zijn eigen paspoort voorzien van een visum per bus naar Iran reisde. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende één week legaal in Iran op hotel verbleef alvorens illegaal te voet en per auto van Iran naar Turkije te reizen. Vanuit Turkije zou betrokkene illegaal per boot naar Griekenland gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende zeven tot acht dagen illegaal in Athene bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene illegaal per vrachtwagen naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij twee dagen op straat verbleven zou hebben. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein illegaal naar Duitsland gereisd zijn waar hij één nacht in München in een park verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Duitsland illegaal per trein naar Denemarken gereisd zijn vanwaar hij per trein illegaal verder reisde naar Zweden. Betrokkene verklaarde dat hij één dag illegaal in een onbekend treinstation verbleef alvorens per trein illegaal naar Noorwegen te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij in september 2015 in Noorwegen aankwam en dat hij er asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer elf maanden in een huis in Tarramin verbleven heeft in de straat I.(...) op huisnummer (...). Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen omdat ze hem niet geloofden en dat ze hem wilden terugsturen naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is. In augustus 2016 zou betrokkene per bus illegaal naar Denemarken gereisd zijn waar hij gedurende één week illegaal bij een vriend in Kopenhagen verbleef. Vanuit Denemarken zou betrokkene vervolgens per trein illegaal via Duitsland naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij op in september 2016 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk asiel aanvroeg en dat hij er gedurende vier maanden in de hoofdstad in een opvangcentrum voor vluchtelingen verbleef maar dat hij de naam niet meer weet. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Oostenrijk werd afgewezen en dat ze hem wilden terugsturen naar Noorwegen maar dat hij dit niet wil. In december 2016 zou betrokkene vervolgens vanuit Oostenrijk illegaal per trein naar Duitsland gereisd zijn waar hij één nacht in een treinstation verbleef alvorens illegaal per trein naar België te reizen waar hij op 28.12.2016 zou zijn aangekomen en. Op 10.01.2017 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische

autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten .

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.01.2017 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij in Noorwegen en Oostenrijk inderdaad asiel heeft aangevraagd maar dat zijn asielaanvraag werd afgewezen in Noorwegen (DVZ, vraag 22) en hem wilde repatriëren naar Afghanistan (vraag 22 en 33) en dat hij vervolgens naar Oostenrijk reisde (DVZ, vraag 37) waar hij eveneens asiel aanvroeg maar Oostenrijk hem wilde terugsturen naar Noorwegen en hij dit niet wilde (DVZ, vraag 22 & 37) en vervolgens naar België reisde waar betrokkene op 10.01.2017 eveneens asiel aanvroeg, werd voor betrokkene op 08.02.2017 een terugnameverzoek aan de Noorse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 10.02.2017 hebben de Noorse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van de bepalingen in art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van H.(...) H.(...), geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als H.(...) H.(...), geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar het land waar hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat verklaarde betrokkene met betrekking Noorwegen dat hij niet terug wil naar Noorwegen omdat hij daar niet geloofd werd. Betrokkene verklaarde dat hij de kopie van zijn identiteitskaart nog niet had en dat ze hem daar zeiden dat hij gerepatriëerd ging worden naar Afghanistan en dat hij dat niet wil want dat hij geen Afghaan is (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot Oostenrijk verklaarde betrokkene dat ze hem in Oostenrijk naar Noorwegen wilden sturen en dat hij dat niet wil (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat te rechtvaardigen, dient het volgende te worden opgemerkt.

Op basis van de de resultaten in het Eurodacverslag van 10.01.2017 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 waarbij betrokkene verklaarde dat hij achtereenvolgens asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en Oostenrijk alvorens in België asiel aan te vragen, werd op 08.02.2017 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Noorse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten hebben op 10.02.2017 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van de bepalingen in art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse

autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van H.(...) H.(...), geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als H.(...) H.(...), geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Noorwegen erkend aldus haar verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk worden dan ook niet in overweging genomen aangezien een overdracht naar Oostenrijk niet aan de orde is aangezien Noorwegen de verantwoordelijke Lid-Staat is. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt om een verzet tegen een overdracht aan Noorwegen te rechtvaardigen dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene stelt dat hij ze hem in Noorwegen niet geloofden en dat hij zijn kopie van zijn identiteitskaart nog niet had en dat ze hem zouden repatriëren naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is (DVZ, vraag 33). Wat betreft deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Noorwegen hem wil repatriëren naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is, dient te worden opgemerkt dat uit het Noorse terugnameakkoord blijkt dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van H.(...) H.(...), geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als H.(...) H.(...), geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Het is niet geloofwaardig dat de Noorse autoriteiten betrokkene zouden registreren als Afghaans staatsburger zonder dat betrokkene deze informatie heeft opgegeven bij de registratie van zijn asielaanvraag. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gegevens die betrokkene in België heeft opgegeven essentieel verschillen van de gegevens waaronder betrokkene in Noorwegen gekend staat. Betrokkene gaf in België immers de volgende persoonsgegevens op S.(...) M.(...) H.(...) geboren op 08.06.1990 met het staatsburgerschap van Pakistan (DVZ, vraag 1,2,4 en 6) en verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet dat hij geen andere namen gevoerd heeft (DVZ, vraag 3). Deze verklaring staat echter haaks op de informatie van het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 waaruit het tegendeel blijkt. De verklaring van betrokkene dat hij in Noorwegen de kopie van zijn identiteitskaart nog niet had, wijzigt niets aan de vaststelling dat opgegeven identiteitsgegevens in Noorwegen en België essentieel van elkaar verschillen. Wat betreft de door betrokkene neergelegde kopie van een Pakistaanse identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen, geboortedata en staatsburgerschap in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vevat in zijn gehoor van 10.01.2017 en de informatie vevat in het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 het tegendeel blijkt. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Noorse autoriteiten niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Noorwegen dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Noorwegen dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Noorwegen (Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014/2015 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2015/2016 –

The state of the world's human rights – Norway; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2014 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2015; Country Reports on Human Rights Practices for 2015 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2016) niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Noorwegen of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Noorwegen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin- Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR recentelijk geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin- Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en waarbij het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Noorwegen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Noorwegen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermelde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorwegen autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorse autoriteiten, op zijn

leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Noorwegen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dat Noorwegen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar familieleden in Europa dat een oom langs zijn vaders zijde, een zeker S.(...) H.(...) die geen familienaam zou hebben en waarvan hij enkel weet dat deze reeds zeven jaren legaal op een onbekende plaats in Oostenrijk zou verblijven (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde oom langs zijn vaders zijde die in Oostenrijk verblijft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en dat het hier een oom langs zijn vaders zijde zou betreffen. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde oom langs zijn vaders zijde die in Oostenrijk zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Buiten dat het een oom langs zijn vaders zijde zou betreffen en die al zeven jaar legaal in Oostenrijk zou verblijven, dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene maar zeer summiere informatie over deze persoon aanbrengt. Zo kan betrokkene niet aangeven waar deze persoon in Oostenrijk zou verblijven en al evenmin aangeven wanneer deze geboren zou zijn. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 dat hij medicatie neemt voor zijn maag en hoofd en dat hij vaak pijn heeft aan de linkerkant van zijn hoofd omdat hij daar op gevallen is (DVZ, vraag 32). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij medicatie neemt voor zijn maag en hoofd en vaak pijn heeft aan de linkerkant van zijn hoofd omdat hij daar op gevallen is, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Noorwegen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname Noorwegen, in casu Noorwegen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat hij hier

vrienden heeft wonen en die hem vertelden dat hij naar België moest komen omdat de mensen hier goed zijn en alles goed met hem komt en dat hij dat heeft mogen ondervinden want dat toen hij in België toekwam hij niet wist waar naartoe en dat er een Belg naar hem toe kwam hij bij hem heeft mogen slapen (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar hij asiel wil vragen nadat zijn asielaanvraag in andere Lid-Staten geweigerd werd, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 3§ en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Noorwegen waar hij op de luchthaven van Gardermoen aan de bevoegde Noorse autoriteiten zal worden overgedragen.

(...)"

1.5. Bij arrest van 7 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen (RvV 7 maart 2017, nr. 183 525).

1.6. Verzoeker werd op 4 april 2017 gerepatrieerd naar Oslo, waar hij werd teruggenomen door de Noorse autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoeker op 4 april 2017 werd gerepatrieerd naar Noorwegen (zie punt 1.6.), waardoor de bevelscomponent van de

bestreden beslissing uitvoering heeft gekregen. Derhalve getuigt de verzoekende partij niet meer van het rechtens vereiste actueel belang (RvS 19 juli 2002, nr. 109.489).

3.4. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang wat de bevelscomponent betreft, stelt de raadsman van verzoekende partij dat het beroep met betrekking tot de bevelscomponent zonder voorwerp is geworden. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in een actueel belang aan te tonen bij de reeds ten uitvoer gelegde bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang in zoverre het betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf, door verzoeker aangegeven als “(...) *de eerste bestreden beslissing* (...)”, voert verzoeker onder punt ‘3.2.2. *Verzoek tot nietigverklaring*’ de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet “(...) *in samenhang gelezen met* (...)” artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 13 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Tevens maakt verzoeker gewag van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“(...)

3.2.2. *Verzoek tot nietigverklaring*

3.2.2.1. *Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing*

3.2.2.1.1. *De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:*

(...)

De overnameaanvraag werd op aan Noorwegen gericht die per 10 februari 2017 instemden.

3.2.2.1.2. De eerste bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.

De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden. In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen. In casu stelde verzoekende partij deze vraag om asiel sensu stricto op 24 oktober 2016 een eerste keer in: de registratie van haar vingerafdrukken en asielaanvraag in Polen kunnen hieraan niets wijzigen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Het Protocol nr. 24 in zake asiel voor onderdanen van de Lidstaten van de Europese Unie bij het Verdrag van de Europese Unie eerbiedigt “de uiteindelijke doelstellingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd betreffende de status van vluchtelingen” voor Unieburgers. A fortiori dient zij hetzelfde verdrag te eerbiedigen voor onderdanen van derde landen in casu verzoekende partij. Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vormt de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen (Condiderans (4) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het Europees asielsstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Considerans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011).

Verwerende partij kan geen gebruik maken de Dublin III-verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3

van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt en onrechtstreeks via de artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De Dublin III-verordening van 26 juni 2013 kan de verplichting om de vraag om asiel *sensu stricto* te behandelen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij oplegt niet wijzigen en verwerende partij kan zich er niet van ontdoen middels de Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel *sensu stricto* en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming *sensu stricto* is en daarmee door het Europees unierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming *sensu lato* (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel *sensu stricto* van verzoekende partij uitgesproken vóór haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij dient de asielaanvraag *sensu stricto* van verzoekende partij met betrekking tot Pakistan en haar problemen aldaar zoals hoger toegelicht te onderzoeken ook al stelt zij fraude vast. Immers dient het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit wettelijke verplichting na te gaan of er geen vaststaande feiten aanwezig zijn die de nood aan erkenning als vluchteling zeker aantonen wat tot haar exclusieve bevoegdheid behoort en waarover verwerende partij niet kan oordelen.

Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen 1, 3 en 5.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

(...)"

4.2. Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag bevat de definitie van de term 'vluchteling':

"A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

1. Die krachtens de Regelingen van 12 mei 1926 en 30 juni 1928 of krachtens de Overeenkomsten van 28 oktober 1933 en 10 februari 1938, het Protocol van 14 september 1939 of het Statuut van de Internationale Vluchtelingenorganisatie als vluchteling werd beschouwd. De door de Internationale Vluchtelingenorganisatie gedurende haar mandaat genomen beslissingen waarbij personen niet in aanmerking werden gebracht voor de bescherming en de hulp van die organisatie, vormen geen belemmering voor het verlenen van de status van vluchteling aan personen die aan de voorwaarden van lid 2 van deze afdeling voldoen;

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees,

niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

4.3. Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

4.4. Artikel 17 van de Dublin-III-Verordening stelt het volgende:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen."

4.5. Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend."

4.6. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]"

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.9. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt onder andere het volgende:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)”

Artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

(...)”

4.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 januari 2017 in België een asielaanvraag indiende (zie punt 1.1.). Tevens blijkt dat er van verzoeker naar aanleiding van een asielaanvraag vingerafdrukken werden afgenomen en dit zowel in Noorwegen als in Oostenrijk. De gemachtigde van de staatssecretaris richtte op 8 februari 2017 een terugnameverzoek aan de Noorse asielinstanties (zie punt 1.2.) op grond van artikel 3.2 en 18.1, (d) van de Dublin-III-Verordening, dat op 10 februari 2017 werd ingewilligd (zie punt 1.3.). Verzoeker betwist niet dat zijn vingerafdrukken in 2015 in Oslo, Noorwegen, werden afgenomen als gevolg van een asielaanvraag, waardoor de Noorse asielinstanties in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de door verzoeker in België ingediende asielaanvraag.

4.11. Verzoeker kan geenszins dienstig voorhouden op basis van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 18 van het Handvest dat de Belgische overheid zich zou moeten uitspreken over de asielaanvraag van verzoeker. Terloops dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn middel verkeerdelijk gewag maakt van een eerdere asielaanvraag in Polen, terwijl verzoeker blijkens de resultaten uit de Eurodac-databank in het administratief dossier enkel asiel aanvraag in Noorwegen op 23 september 2015 en in Oostenrijk op 23 augustus 2016. Het standpunt van verzoeker dat steeds toepassing zou moeten worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin-III-Verordening gaat voorbij aan de essentie van deze verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen *“(...) welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een*

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (...)”, zoals de titel van de verordening zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

In considerans 3, die aan de Dublin-III-Verordening voorafgaat, kan het volgende worden gelezen:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen.”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39^e considerans van de Dublin-III-Verordening:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin-III-Verordening werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest *N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department* van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde van de staatssecretaris ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“(…)

*75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, *Bolbol*, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).*

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

*77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van november 2003, *Lindqvist*, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, *Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a.*, C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).*

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

(…)”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“(…)”

Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (...)

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest *Puid* van 14 november 2013, C-4/11:

“(…) Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen. (...)

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin-III-Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin-III-Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Republika Slovenija*, C 578/16 PPU).

Samengevat blijkt aldus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet getolereerd kan worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van

het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en "(...) zo nodig (...)" zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoeker geenszins worden gevolgd als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek naar de gegrondheid van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin-III-Verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). De gemachtigde van de staatssecretaris moet dus overgaan tot een zorgvuldig onderzoek van de vraag of de overdracht naar Noorwegen in lijn is met de grondrechten, zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag, hetgeen de gemachtigde van de staatssecretaris ook heeft gedaan. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan andere lidstaten, omdat die op basis van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk dienen te worden geacht voor het onderzoek van de asielaanvraag.

Een toepassing maken van de Dublin-III-Verordening nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

4.12. Een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, of van artikel 18 van het Handvest, van artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening werd niet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op een gedegen onderzoek en werd deugdelijk gemotiveerd. Er is evenmin sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het middel, voor zover dit gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van de Dublin-III-Verordening, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN